

HARTENKREET

Door Eric van Berkel

Hartslag. Ik kijk omhoog in de bezorgde gezichten van Christopher en Lianne. De brancard rolt door de gang over de drempel van de openstaande voordeur naar buiten.

‘Ik rij met Mark mee naar het ziekenhuis,’ hoor ik Christopher zeggen. Een golfje dankbaarheid spoelt even over de angst heen, terwijl de broeders de brancard in de ambulance schuiven. Hartslag.

‘Oké, dan neem ik morgenochtend een uurtje vrij van werk en breng ik jullie kleren en toiletpullen,’ antwoordt Lianne snel. ‘Stap in. Ik zie je morgen.’ Afscheidsoen. Ik draai mijn hoofd en zie een flard van Christophers gestreepte pyjama.

‘Geen zorgen, ouwe,’ grinnikt hij naast m’n oor. Ik laat je niet zomaar gaan.’ De ambulance zet zich in beweging. Al gauw voel ik de nacht met 160 kilometer per uur voorbischieten. Mijn wereld draait om z’n as en ik sluit mijn ogen. Hartslag.

‘Ik heb in augustus twee weken vrij, dus – als je zin hebt – kunnen we met de jongens een stedentrip plannen.’ Over de rand van zijn bord keek Christopher me verwachtingsvol aan terwijl Lianne de rijst opschepte. Ik vulde mijn longen met gekruide sausgeuren en parkeerde zijn vraag. Langs Christopher en zijn dampende bord keek ik de woonkamer in. Op de bank lagen een hoofdkussen en een deken. Ernaast stonden mijn koffer en sporttas. ‘Maak je over de kosten maar geen zorgen,’ zette Christopher zijn voorstel kracht bij. ‘Ik regel wel wat met de jongens. Het zal je goed doen om je ex en al het gezeik even te vergeten.’ Ik pakte mijn vork op en

schoof deze voorzichtig in de saus. De afgelopen week heb ik bij Remco en Suzan gebivakkeerd. Daarvoor heb ik drie weken op de bank van Machiel geleefd. Hij is singel, dus dan breek ik niet zo in.

‘Nou?’ vroeg Michiel. Ik voelde mijn hoofd vollopen met watten.

‘Ik...eh...augustus?’

‘Ja,’ zei Christopher. ‘Augustus.’

‘We leven nu in mei, toch?’ Vanuit mijn ooghoeken zag ik hoe Lianne een bezorgde blik wierp naar Christopher. ‘Ik...eh... weet het niet?’

‘Slaap er maar een nachtje over’ zei Christopher met een knipoog. Ik knikte.

‘Van de huisarts heb ik slaappillen gekregen’ verzuchtte ik. ‘Hopelijk stopt het nachtelijk malen en kan ik slapen.’ Aan tafel viel een stilte. Uit beleefdheid werkte ik vijf scheppen rijst met saus naar binnen. Het eten was voortreffelijk, daar lag het niet aan. Ik was uitgeput. Mijn hart bonkte in mijn keel. De schuldenberg woog zwaar op de maag.

Stop met malen, stop met malen, stop met malen, stampte het met honderd slagen per minuut door mijn hoofd. Ik sloeg de bezwete deken weg en ging op de bank rechtop zitten. Verdomme, die slaappillen helpen helemaal niets! Met m’n vingertoppen masseerde ik m’n slapen. Rustig Mark, dacht ik en ik concentreerde op m’n ademhaling. Je bent hoog opgeleid, universitair geschoold, je snapt getallen en je hebt een goede baan. Je komt hier uit.

Nee!, brulde de stem die me altijd wakker hield. Over drie dagen sta je weer voor de rechter. Waar zijn de dossiers? Haal ze tevoorschijn en ga lezen!

Ik wil niet lezen, zei ik terug. Ik wil slapen.
Hartslag, hartslag, hartslag, hartslag, hartslag.

Denk aan je zoon!

Ik wil niet denken, ik wil slapen.
Hartslag, hartslag, hartslag, hartslag.

Het is allemaal de schuld van die klote bank! Ze geloofden je niet. Maar wie betaalde twaalf jaar lang de hypotheek? Dat was jij! Jij! En het kon ze ene moeder schelen dat ze jou de afgrond in duwden? Nee, hè?

Laat me met rust, ik wil slapen.
Hartslag, hartslag, hartslag.

De prutsers!, gilte de stem. Als je drie procent hypotheekrente al niet kunt betalen, waarom snappen die eikels dan niet dat je torenhoge percentages op een rekening courant al helemaal niet kunt betalen? Stelletje prutsers!

Omdat ze je alleen zien staan als ze aan je kunnen verdienen!, schreeuwde ik in stilte. Je lost duizend Euro af en krijgt er gewoon – hoppa! – twaalfhonderd Euro rente en incassokosten bovenop!
Hartslag, hartslag.

En dan die walgelijke aanmatigende houding: “Zo meneertje, waarom zijn wij stout geweest?” Alsof ze een kleuter met z’n vingers in de koektrommel hebben gesnapt.

Ik heb schulden, maar ben niet alléén schuldig! Ik heb werk. Heb een baan. Ben nota bene universi...’
Hartslag.

Plotseling voelde ik me misselijk worden. M’n wereld draaide om z’n as. Ik opende m’n mond en hapte naar adem.

‘Chris!’ riep ik. ‘Chris!’ Het licht knipte aan.
‘Bel 112!’ riep Chris naar Lianne.

‘Lichamelijk gezien bent u helemaal in orde,’ zegt de assistent-arts. Ze strijkt haar haren naar achteren en kijkt bedenkelijk. ‘U werd afgelopen nacht op de IC binnengebracht met een hartslag van dertig slagen per minuut, waarvoor we geen verklaring hebben. We voeren voor de zekerheid nog enkele testen uit en als die negatief terugkomen, wordt u na het middaguur verplaatst naar de Low care-unit. Ik knik, sluit m’n ogen en voel me wegzakken in het kussen. De stem is voorlopig weg.

Verantwoording:

De hoofdpersoon Mark (niet zijn echte naam) had acht jaar geleden – ten tijde van de crisis – een eigen bedrijf en werkte als interim manager. Zijn toenmalige partner had ook een eigen bedrijf en de financiën waren met elkaar verknoopt. Toen de relatie klapte en zijn interim-opdracht werd beëindigd, bedwong de bank de verkoop van de woning hetgeen resulteerde in een torenhoge restschuld.

Hij vond gelukkig snel een vaste baan, maar de toelating tot de Wet Schuld-hulpverlening Natuurlijke Personen (WSNP) liet nog vijf jaren op zich wachten. Na drie WSNP-jaren is hij sinds kort schuldenvrij. Bij Over Rood is hij actief als vrijwilliger, deelt hij zijn ervaringen en helpt hij anderen op weg naar de toekomst.

www.OverRood.nl